

denne Sag nøjere, saa er det, som er sket her, i Virkeligheden en Indrømmelse over for Timelærerne. Det kan jo ikke nægtes, at der er noget i Virkeligheden principstridigt deri, at en Lærers Virksomhed som Timelærer, altsaa paa et Tidspunkt, da han endnu ikke har fast Ansættelse, skal medregnes, naar han faar fast Ansættelse. Naar man undersøger, hvorledes det forholder sig for største Delen af de Etater, som arbejde under Staten, saa er Forholdet det, at Tjenestealderen, Ancienniteten, begynder først fra det Øjeblik, da den paagældende har faaet fast Ansættelse. Det gælder ved Statsbanerne, Toldvæsenet og Postvæsenet, at Tjenestealder begynder man først at erhverve i det Øjeblik, man har faaet den faste Ansættelse. Det er saaledes i Virkeligheden en Begunstigelse, man har vist Timelærerne ved at indrømme dem dette, selv med den Indskrænkning, at de skulle ansættes ved samme Kommunes Skolevæsen for at kunne faa Tjenestealder som Timelærere eller Lærerinder medregnet. Det er alligevel en ret betydelig Begunstigelse, som vises dem.

Den Gang der blev arbejdet paa Skoleloven her i dette Ting, var man — jeg husker det nogenlunde, jeg er i alt Fald ganske sikker derpaa — ikke blot i Udvalget, men ogsaa i Tinget enig om, at den Bestemmelse, som indeholdtes i § 23 i den bestaaende Skolelov, maatte forstaas saaledes, at Timelærerne ved Opgørelsen af deres Tjenestealder kun kunde medtage den Tid, hvori de have været Timelærere, for saa vidt de fra at være Timelærere vare gaaede over til fast Ansættelse ved den samme Kommunes Skolevæsen. Det var i Virkeligheden Forudsætningen. De Medlemmer, som sad i Udvalget, ville maaske endogsaa kunne erindre, hvem der rejste dette Spørgsmaal, og hvorledes Forhandlingerne forløb om dette Spørgsmaal. Under alle Omstændigheder har man i Overensstemmelse hermed da ogsaa fra Administrationens Side under Skolelovens Udførelse i det praktiske Liv stadig hævdet, at saaledes skulde dette Punkt i Loven forstaas, at Betingelsen for, at Timelæreren kunde faa den Tid, hvori han havde været Timelærer, medregnet ved Opgørelsen af hans Tjenestealder, var den, at han havde faaet fast Ansættelse ved den samme Skole eller i alt Fald i den samme Kommune, hvor han havde udøvet Timelærervirksomheden. Det er derfor ganske naturligt, at Administrationen har holdt fast paa denne Fortolkning, trods den Misnøje, som den virkelig har fremkaldt ude i Lærerstanden,

og Lovgivningsmagten kan i Virkeligheden ikke gaa bort fra det; det, som den nu en Gang har bestemt, maa selvfølgelig opretholdes. Og man kan kun paaskønne, at man fra Administrationens Side har vaaget over, at Forudsætningen for den Bestemmelse, hvorom der her er Tale, fuldt ud er kommen til sin Ret ved Udførelsen af Skoleloven. Det er altsaa min Opfattelse, at hvad der hidtil er sket fra Administrationens Side, er fuldt beføjet. Naturligvis kan man meget godt stille sig anderledes med Hensyn til Fremtiden; man kan jo maaske — dette Lovforslag vil rimeligvis komme i Udvalg og blive underkastet Behandling der — i Udvalget enes om at gøre nogen Indrømmelse eller give efter paa dette Punkt, derom ved jeg intet i dette Øjeblik. Det er jo ganske klart, at Lovgivningsmagten staar frit, men der er dog — det kan jeg ikke skjule for mig selv — en væsentlig Hindring. Det er den, at der er anlagt Sag imod Kultusministeriet angaaende denne Fortolkning, og Anlæggelsen af denne Sag staar — saaledes forekommer det mig — og vil komme til at staa som en ikke ringe Hindring i saa Henseende. Det er muligt, at den ligefrem vil være absolut hindrende for, at vi kunne komme denne Vej. Havde Stillingen været en anden, og dette Sagsanlæg ikke var rejst, kunde man naturligvis have stillet sig ganske anderledes frit i dette Spørgsmaal. Vi kunne ikke godt fra Lovgivningsmagtens Side — saaledes maa jeg i alt Fald skønne om denne Ting — vende os imod Administrationen, der netop har fuldbyrdet Lovgivningsmagtens Villie i denne Sag, og fremkomme med Bebrejdelser i saa Henseende. Under alle Omstændigheder kunne vi ikke gaa med til at gøre Indrømmelser, medmindre i alt Fald den højtærede Kultusminister ogsaa er med deri.

Der er andre Ting i denne Paragraf, som jeg ogsaa kortelig skal fremhæve. Der er en Bestemmelse, som gaar ud paa, at en Lærer, der har fast Ansættelse ved Københavns Skolevæsen, ogsaa skal kunne tage al den Tid med sig ind i den ny Stilling, for saa vidt han bliver ansat i en Købstad ude i Provinserne eller paa Landet, saaledes at den bliver taget fuldt med i Opgørelsen af hans Tjenestealder. Det er noget, der følger af sig selv, og det staar for øvrigt ogsaa i den gamle Lov. Saa er der en Bestemmelse, der gaar ud paa, at en Lærer ved en Biskole ude paa Landet, naar han ikke er fast ansat Lærer, vil med Hensyn til sin Anciennitet blive